

JUBILEUM Van bejaardenhuis naar verpleeghuis: Lorentzhof vijftig jaar

'Het was net een hotel'

Leidenaar Koos van der Reijden werkte er al toen de nieuw gebouwde Lorentzhof in 1973 opening. Het was toen nog een bejaardenhuis.

„Werd je 65, dan kon je er naartoe”, vertelt hij.

„Zo kwam er weer een huis vrij, er was namelijk woningnood.” Nu vijftig jaar later is de Lorentzhof een verpleeghuis voor alleen mensen met een intensieve zorgvraag.

Nelly van Polanen-Lammers snijdt samen met twee andere bewoners van de Lorentzhof en in het bijzijn van directeur-bestuurder Benjamin Martens en wethouder Julius Terpstra de taart aan.

FOTO HIELCO KUIPERS

Marieta Kroft
m.kroft@mediahuis.nl

Leiden ■ Slingers en ballonnen verraden dat hier, op deze regenachtige woensdagmiddag, een feestje te vieren is. Bewoners, medewerkers, familie en zeker ook de mensen uit de wijk zijn welkom om het gouden jubileum mee te vieren. Bewoonster Nelly van Polanen-Lammers (96) straalt als ze in het bijzijn van directeur-bestuurder Benjamin Martens en wethouder Julius Terpstra een immense taart mag aansnijden. „Dit is genieten”, zegt ze bij het nemen van een hap.

De regen blijkt een spelbreker. Het springkussen buiten, bedoeld voor de aanwezige kinderen, blijft onaangeroerd. Binnen draait het Rad van Avontuur en delen de Vrienden van Libertas Leiden, waaronder de Lorentzhof valt, prijzen uit.

Minnehuis

De inmiddels 70-jarige oud-medewerker Van der Reijden is ook van de partij. Hij weet nog goed dat hij in 1973 bij de 'algemene dienst' kwam werken. „Dit huis was nieuw. Ik was druk met de inrichting. De bewoners moesten nog komen.” Een deel van het huis was bestemd voor de

„
Werd je 65, dan
kon je er
naartoe. Zo
kwam er weer
een huis vrij

Koos van der Reijden

circa vijftig bewoners van het Minnehuis van de Kaarsenmakerstraat. „Ze sliepen daar in een zaal met gordijntjes ertussen. De brandweer vond het te gevaarlijk, dus moesten ze er weg. Hier kregen ze een tweepersoonskamer en ook nog eens eten op de eigen kamer. Ze waren het er helemaal niet mee eens. Deze groep heeft zich altijd afzijdig gehouden van de andere bewoners.”

Anderen bejaarden vonden het wonen geweldig, herinnert Van der Reijden zich. „Elke dag kregen ze hun eten en er werd voor ze gezorgd. Het was net een hotel.”

In 2000 vertrok de Leidenaar bij de Lorentzhof en kreeg hij een baan bij kinderen met een handicap. „Ik

dacht: 'straks ben ik 65 en dan blijf ik hier. Dan heb ik mijn hele leven in een bejaardenhuis doorgebracht.’”

Inmiddels is hij 70 en moet hij er niet aan denken dat hij al vijf jaar in het bejaardenhuis van vroeger had kunnen wonen. „Mensen waren in die tijd gelukkig. Maar tijden veranderen.”

Zorgvraag

Een bejaardenhuis en later verzorgingshuis voor 118 bewoners, is de Lorentzhof al lang niet meer. Het is een verpleeghuis: alleen mensen met een intensieve zorgvraag komen nog binnen. Er is nog maar plek voor 67 bewoners.

De betrokkenheid met de wijk

rondom de Lorentzhof, zoals vroeger toen er de hele dag in- en uitloop was, is er daardoor ook niet meer. „Uit gesprekken met wijkbewoners merk ik dat ze het een gemis vinden”, zegt bestuurder Martens. „Wie hier komt wonen, leeft gemiddeld nog zo'n acht, negen maanden.”

Toch maakt hij met actieve wijkbewoners plannen om de Lorentzhof weer meer deel uit te laten maken van de wijk. „We willen de wijk onze maatschappelijke functie teruggeven.” Een mooi voorbeeld is er al bij de Parelvisser, een ander huis van Libertas. „Een toneelgroep zocht oefenruimte. Die kregen ze bij de Parelvisser en in ruil daarvoor geven ze een optreden.”

'Suïcidale klachten, paniekaanvallen, verkrachting, alcoholmisbruik, en onveilige thuissituaties'

Binnert Jan Glastra

Leiden ■ De stichting Praat Er-over krijgt over twee weken waarschijnlijk 50.000 euro van de Leidse gemeenteraad voor voortzetting en verbreding van een proef rond het mentale welzijn van studenten. Uit eerste resultaten blijkt dat het hard nodig is.

Dat bleek dinsdagavond tijdens een raadscommissie, nadat initiatiefneemster Claire van Megen de plaatselijke politiek had bijgepraat over de resultaten van een eerste proef op kleine schaal. Daarbij konden stu-

denten binnen hun eigen vereniging terecht op een professioneel maar gratis spreekuur.

De stichting werd vorig jaar door drie studenten in het leven geroepen en ondersteund door counsellor Yvonne van Veldhoven, moeder van een Augustinuslid. Eerder dit jaar kreeg de stichting 10.000 euro voor een proef van vier maanden (de zomervakantie niet inbegrepen) die nog tot eind november loopt.

Hard nodig

„De resultaten waren, helaas, heel erg goed”, zei Van Megen tegen de commissieleden. „Uit de pilot blijkt

dat de hulp hard nodig is. De hulpverleners worden geconfronteerd met suïcidale klachten, paniekaanvallen, alcoholmisbruik, aanrandings- en verkrachtingszaken en onveilige thuissituaties. In de afgelopen 2,5 maand zijn met deze pilot al bijna 70 unieke studenten geholpen. Een deel van de studenten heeft aangegeven zonder Praat Er-over niet de hulp gezocht te hebben waar behoefte aan was en een ander deel had anders in een later stadium naar de huisarts of GGZ gemoeten, met alle drempels en kosten van dien.”

Van Megen vroeg om tweemaal 25.000 euro, om het project de ko-

mende twee jaar te kunnen voortzetten. De gemeenteraad lijkt geneigd dat geld ervoor uit te trekken als

Extra geld voor 'helaas succesvolle' proef studentenwelzijn

over twee weken de begroting op de agenda staat - duoraadslid Sophia Boomsma (SvL) neemt daarvoor het voortouw. Ook wethouder Fleur

Spijker (D66) is enthousiast en zei al in gesprek te zijn met andere partijen over de manier waarop het project verdergaat.

Dat betreft dan bijvoorbeeld zorgverzekeraars en welzijnsorganisaties. De hoop is dat als die ook geld, personeel en ruimte beschikbaar stellen, het project daarna op eigen benen kan komen te staan.

De gemeenteraad wil verder dat de stichting het project nu ook verbreed, zodat alle studenten (mbo, hbo en wo) straks bij een van de hulpverleners kunnen binnenstappen, of ze nou lid zijn van een vereniging of niet.